

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874569008/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Fortællinger

Mand indhyllet i en Pels, hvis opsmøgede Krave ganske skjulte hans Ansigt. Han stod og talte med Husets Tjenestefolk.

— Det er, som jeg siger, Hr. Forvalter, sagde Hans Peter og løflede sin laadne Hue for at klø sig i Hovedet; det kan ikke være bar Gudfrygtighed, der gør Fruen saa dvask. Ellers har hun jo været en flink Kone at tjene, men nu er hun færdig at æde en, naar man snakker om rigtig alvorlige Ting. Vi havde jo mange gode saltede og røgede Sulevarer med fra Landet, og havde vi ikke haft det, var jeg saamænd aldrig taget til Købstaden, for det er nogle farlig simple Madsteder her er. Men Rotter er der i Kælderen, og da jeg nu, lige før man ventede denne bøvede Jule-tid, bad Fruen, om jeg maatte se at faa en Rottehund, saa saa' hun paa mig, som hun ikke vidste, hvad en Rottehund var. Og da jeg saa sagde: Vi gaar jo nu Madtiden i Møde, blev hun — aa saa gal — og begyndte at lægge ud for mig, som hun kunde være en Degn. Jeg sagde, at jeg kunde godt huske det meste af min Bibel, om ogsaa jeg havde glemt det af Katekismussen, kom kommer foran og bagefter: Hvad er det? Svar; men hun gik og smæk Døren i for mig.

— Ja, faldt Ane ind, og tror Forvalteren, at jeg har faaet Lov til at bage saa meget som en Klejne til Højtiden? Fruen svarede mig, at det var bedre, jeg sørgede for min Sjæl end for mit Legeme. Jeg ræsonnerte alligevel indvendig som saa: Sjælen søger Vorherre nok for, men maa jeg rigtig selv sørge for Legemet.

— Men hvad tager hun sig da for hele den udslagne Dag? spurgte Manden i Pelsen.

— Ja det maa Forvalteren nok spørge om, sagde Ane. Ligner det noget for et ungt Fruentimmer aldrig at tage saa meget som en Hose i Haanden at stoppe? Tog jeg mig ikke af det, stak sgu alle hendes ti Tæer ud i Støvlesauderne. Nej enten sidder hun og gransker og glør ud i Haven, eller ogsaa læser hun. Somme Tider spiller hun ved Klaveret, men det er altid i en Tone, som om man skulde til Begravelse. I gamle Dage ude paa Landet, naar jeg kunde høre hende spille, og de dansede til inde i Havestuen, saa kunde det dog muntre en ude i Køkkenet.

— Ja vi fik os saamænd somme Tider en Hamborgerskotsk derude, Ane, sagde Hans Peter vemodigt. Man behøver da ikke at blive saa dvask, fordi man bliver gudfrygtig. Henne hos Apotekerens gaar de jo ogsaa i Kirke hver Højtid, men bagefter gør